

Vĩnh Biệt Nhà Thơ Phong Vũ Lê Xuân Lợi

T
hôi! Thế là thôi Bác Mãn Phần
Mồ Hôi Nước Mắt cũng Phù Vân
Người đi yên ả thời Covid
Kẻ ở thương hoài một Cố Nhân!

Tin đến sáng nay, Tin Cáo Phó
Nghẹn ngào. Không biết nói làm sao?
Làm sao cứu sống người đang chết?
Ba thập niên rồi không thấy nhau!

Lên máy bay rồi còn biểu xuống
"Thuế mỳ chưa đóng đủ chưa đi!"
Bác cùng với vợ nhìn ngơ ngác
Mà lệnh thì thôi, chẳng trách gì...

Trọn đời chỉ biết Làm Lương Thiện
Có đất, có nhà: Thuế Cả Hai
Tay trắng, Bác làm nên Sự Nghiệp
Nghĩ đời...Mai Mốt Có Tương Lai!

Bác chưa mở miệng ra Đù Mệ
Tranh Vị Ý cho cuốn gậm giường
Cứ nghĩ có duyên mình đóng nẹp
Treo tranh đỡ trống mấy khung tường...

Bác ơi Vị Ý không còn nữa
Tranh họa tồn lưu Cà Phê Tùng
Đà Lạt may ra còn chút đó
May ra còn một chút thương thương!

Nghe tin Bác mất trong nhà Dưỡng
Sống kiếp ăn xin ở cuối đời
Ở cả quê người như nhúm bụi
Tôi, từ bên Mỹ...ngó sang thôi!

Tất cả phù vân hay khói sóng?
Yên Ba Thâm Xứ Sứ Nhân Sầu!
Cùng thương Đà Lạt cùng xa cách
Cùng đã bao nhiêu lần Cúi Đầu!

Không có hẹn gì trong kiếp khác
Không về đời sim ngời nhớ nhau!
Chim Hoàng Hạc đã bay và mất
Cái dấu thời gian vệt lệ lau...

*Bác Phong Vũ ạ, tôi yêu Bác
Bác gái chắc mừng được có đôi...
Thôi nhé, từ nay mấy trắng tụ
Ở đâu, có thể cuối chân trời...*

Trần Vấn Lệ